

Cei doi pomi din grădina Eden

Geneza 2.9: *Domnul Dumnezeu a făcut să crească din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere li buni de mâncare, și pomul vieții în mijlocul grădinii, și pomul cunoștinței binelui și răului.*

Din tot ce ne este relatat în Biblie despre grădina Eden pare să nu fie nimic altceva mai puțin înțeles decât cele spuse în partea a doua a versetului; mulți consideră această comunicare ca fiind exclusiv un mit sau o fabulă din vremurile de demult. Și totuși cei doi pomi, care sunt denumiți concret din rândul celorlalți, erau ca o realitate categorică a zilelor acelea despre nevinovăția inițială, și numai aceștia erau potriviți s-o simbolizeze pe deplin. Ei încorporau principii divine cu valoare profundă și care rămâne pentru toate timpurile. În privința aceasta niciunul din cei doi nu trebuie falsificat și nici să te transpuie în fantezie, ci trebuie numai să te supui referirilor relatării inspirate. Adevărul, care ne este făcut cunoscut aici, are importanță mare pentru fiecare om.

În primul rând trebuie ținut seama că „pomul vieții” din mijlocul grădinii este absolut diferit de acel pom „al cunoașterii binelui și răului”. Era interzis să mănânce din pomul al doilea, sub amenințare cu pedeapsa cu moartea inevitabilă (versetul 17). Și abia când omul a mâncat totuși din pomul interzis, Dumnezeu a luat măsuri ca omul să nu ia și din pomul vieții (Geneza 3.22). Aceasta ar fi însemnat o viață nesfârșită a omului păcătos, și aceasta n-ar fi fost nici o binecuvântare ci o catastrofă, o lezare a oricărei ordini. Făcând excepție de acea încălcare, pomul vieții era totuși accesibil omului și categoric diferit de pomul cunoașterii.

Primul pom face clar, că omului înainte de cădere îi stătea deschis drumul spre viață. Dumnezeu a prevăzut pentru Adam aceasta în paradis, și anume din inimă și total independent de pomul al doilea. Așa a fost realmente, și de aceea omul a pierdut dreptul lui la primul pom, atunci când a mâncat din pomul al doilea. Omul era responsabil, să nu mănânce din pomul cunoașterii; dacă el s-ar fi reținut, ar fi fost liber să mănânce din pomul vieții. Însă după ce el a devenit vinovat și a decăzut, el a fost exclus de la pomul vieții și alungat afară, și flacăra sabiei rotitoare i-a oprit accesul la pomul vieții (Geneza 3.24).

Însă efortul permanent al omului, în mod deosebit al omului religios, este îndreptat spre a așeza cei doi pomi pe aceeași treaptă, aceasta înseamnă, să facă viața dependentă de împlinirea responsabilității: o concepție care nu poate sta în picioare, având în vedere realitatea nevinovăției omului din timpul acela, și care și mai evident se dovedește falsă, după ce omul a căzut în păcat și a fost exclus de la pomul vieții. Relația lui inițială s-a pierdut prin încălcarea poruncii. Singura religie naturală, care a fost vreodată reală, sau putea fii reală, și-a găsit sfârșitul prin aceasta. Începând de atunci totul depindea de ceea ce este Dumnezeu, și anume în îndurarea salvatoare față de om. Omul a eșuat față de Dumnezeu în timp ce se afla în cele mai favorabile împrejurări. Păcatul l-a obligat pe Dumnezeu în sens moral să intervină ca Judecător. Însă dragostea și harul divin Îl fac să devină Mântuitor. Astfel totul depindea de Fiul Său, de smerirea Lui în a deveni Om și să meargă la moarte și la judecată pentru vinovați. Tatăl a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii (1 Ioan 4.14); Fiul a venit să caute și să salveze ce era pierdut (Luca 19.10).

Să studiem acțiunea lui Dumnezeu în perioada intermediară până la venirea Fiului Său. Epistola către Galateni pune mare accent pe faptul că deja cu patru sute treizeci de ani înainte de Lege au fost date făgăduințe și un legământ a fost confirmat de Dumnezeu. Pe baza acestei

încadrări în timp una nu putea anula pe cealaltă și cu atât mai puțin puteau fi contopite. Făgăduințele corespundeau pomului vieții, Legea corespundea pomului cunoașterii binelui și răului. Făgăduințele erau harul necondiționat, chezășuit de Dumnezeu, revelat intenționat cu mult înainte de Lege și absolut diferit de aceasta. Legea exprima cerințele juste ale lui Dumnezeu adresate omului pe terenul responsabilității lui. Dacă Israel, dacă oricine altul pretindea că stă pe acest teren înaintea lui Dumnezeu, atunci cele zece porunci erau condiții pentru aceasta. Însă astfel de condiții pot însemna numai o slujbă a morții și condamnării pentru creatura păcătoasă, așa cum era Israel și cum este omenirea întreagă. Este totdeauna o rătăcire fatală să cauți viața în respectarea responsabilității omenești. Israel s-a așezat pe acest teren și a eșuat până la extrem, și tot așa este cu toți păcătoșii, dacă merg pe aceeași cărare. Scriptura relatează în Vechiul Testament acest eșec și îl explică în Noul Testament, pentru ca omul să învețe din aceste lecții serioase ale trecutului și să-și caute scăparea numai la harul lui Dumnezeu în Hristos.

Numai Hristos singur a rezolvat problema, și El a făcut-o prin aceea că El a luat asupra Sa toată responsabilitatea omului și a purtat în moarte, da, în moarte de cruce, urmările păcatului și a ale păcatelor noastre. Și El, după ce a glorificat în chip desăvârșit pe Dumnezeu, înviat dintre morți a devenit un Duh dătător de viață pentru toți cei care cred. De aceea acum nu mai este nici o condamnare pentru aceia care sunt în El, în Acela în care cei doi pomi au fost aduși laolaltă într-o armonie binecuvântată, spre mântuirea noastră și spre glorificarea lui Dumnezeu.

Ca oameni responsabili noi ne dovedim păcătoși și fără putere, așa cum constată apostolul incontestabil. Domnul Isus tratează chiar și pe iudei ca „pierduți”. Prin aceasta întrebarea referitoare la responsabilitate este rezolvată pentru totdeauna. Ce ar putea acum să fie mai arogant în starea păcătoasă a naturii noastre decăzute, decât să cauți viața în afirmația, că noi ne împlinim datoria ca oameni? Viața și responsabilitatea erau chiar și pentru omul în stare de nevinovăție, așa cum învață Geneza 2, categoric total despărțite una de alta. Dar așa cum Hristos dă gratis viața celui care crede în Numele Său, așa El este prin moartea Sa și ispășirea pentru păcatele noastre. Ambele erau absolut necesare, dacă este vorba să fim pregătiți pentru a avea parte de moștenirea sfinților în lumină; și ambele le dă Dumnezeu acum prin credință fiecărui credincios, care are viața veșnică în Fiul și prin sângele Lui are răscumpărarea, iertarea fărădelegilor sale.

Nu că nu ar mai fi nici o responsabilitate nouă, dar ea este responsabilitatea unui copil al lui Dumnezeu. De aceea El spune: „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (Ioan 14.19); și așa cum s-a spus mai înainte, că El dă oilor Sale viața veșnică și ele nu vor merge la pierzare și nimeni nu le poate smulge din mâna Lui (Ioan 10.28), da, și mâna Tatălui le ocrotește (versetul 29). Se poate imagina o siguranță mai mare și mai clară?

Astfel avem noi numai în Hristos, prin jertfa Sa și prin darul Său suveran al vieții, principiul celor doi pomi, și anume într-o plinătate de binecuvântare pentru toți cei care cred; dimpotrivă, cel care nu crede, cel care disprețuiește Cuvântul lui Dumnezeu și pe lângă toată încrederea de sine este slab și păcătos, repetă rătăcirea lui Adam și a lui Israel spre pierzarea proprie veșnică.

Ca și creștin avem comoara lui Hristos în vasele noastre pământești, și noi suntem responsabili să purtăm totdeauna moartea lui Isus în trupul nostru, pentru ca și viața lui Isus, natura nouă, să se vadă în trupul nostru.